



בית משפט השלום בראשון לציון

03 דצמבר 2009

ת"א 5844-07 וינטרוב ואח' נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ

1

בפני כב' השופט אורן שוורץ

התובעים

1. דוד וינטרוב
2. צבי גסנר

ע"י ב"כ עו"ד יוסי דוידוביץ'

נגד

גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ

הנתבעת

ע"י ב"כ עו"ד אוריין אשכולי

2

3

פסק דין

4

5

6

הרקע לתביעה:

1. לפני תביעה מכוח חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה – 1965 (להלן: "החוק"), בענייני של "טוקבק" שפורסם נגד התובעים באתר "גלובס" באינטרנט, אותו מפעילה הנתבעת. לטענת התובעים, אחריותה של הנתבעת קמה מכוח סעיף 11 לחוק (הנוגע ללשון הרע שפורסמה באמצעי תקשורת) וכן מכוח דיני הרשלנות. בנוסף, עתרו התובעים למתן צו עשה, שיחייב את הנתבעת לחשוף את פרטי הגולש שפירסם את הטוקבק. סכום התביעה הועמד על סך 100,000 ₪.

13

14

טענות התובעים:

2. התובע 1 הנו רופא במקצועו וכן ממציא ויזם בתחום ה"הי-טק". התובע 2 הנו מהנדס במקצועו וכן ממציא ויזם בתחום ה"הי-טק". הנתבע 2 אף משמש כיועץ לחברות בתחום פיתוח מוצרים. הנתבעת הינה חברה ישראלית-פרטית, המפעילה את אתר האינטרנט "גלובס און ליין" – זירת העסקים של ישראל". האתר הינו שלוחה "גלובס עיתון העסקים של ישראל" וקיימת חפיפה ברמה גבוהה בין הפרסומים המופיעים בעיתון המודפס לבין האתר.

20

3. ביום 31/10/07 פורסמה כתבה באתר גלובס שכותרתה "ג'נרל אלקטריק במגעים לרכישת ורסמב ד – 40 מיליון דולר". במסגרת הכתבה, כונו התובעים בשמותיהם המלאים ותוארו כמייסדיה של חברת "ורסמד". ביום 4/11/07, פורסמה באתר תגובת גולש אנונימי, המכונה "מוטי", אשר התייחס לתובעים וכינה אותם בשמות פוגעניים.

24



בית משפט השלום בראשון לציון

03 דצמבר 2009

ת"א 5844-07 וינטרוב ואח' נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ

1
2 4. ביום 6/11/07 נודע דבר פרסום התגובה לתובעים והם פעלו באופן מיידי להסרת התגובה,
3 באמצעות עורך דינם, בבוקרו של אותו יום. נציג הנתבעת, מר אמיר כידן, ציין בפני עורך
4 דינם של התובעים, בשיחה טלפונית, שהבחין בתגובה וכן שהיא לא הייתה צריכה להיות
5 מאושרת. בחלוף מס' דקות בודדות מאותה שיחה, הוסר הפרסום על ידי הנתבעת. בהמשך
6 היום, פנה עורך דינם של התובעים בדרישה לפיצוי כספי וכן חשיפת פרטי הגולש "מוטי",
7 אך פנייתו לא נענתה.

8
9 5. אליבא התובעים, התגובה מכילה דברי בלע העולים כדי לשון הרע. כך, התגובה פורסמה על
10 ידי הנתבעת ושהתה "באוויר" כ- 50 שעות, הגם שהנתבעת יכלה למנוע זאת באמצעות
11 מנגנון הבקרה אותו היא מפעילה בעניין פרסום טוקבקים. כמו כן, הנתבעת הינה אמצעי
12 תקשורת כאמור בחוק. בנסיבות אלה, הנתבעת נושאת באחריות לפרסום ולתוצאותיו,
13 כאמור בסעיף 11 ו- 12 לחוק. יתרה מכך, הנתבעת נושאת באחריות לפרסום אף מכוח דיני
14 הנזיקין, משלא מנעה, במודע או ברשלנות, את פרסום התגובה. לאור זאת, יש לחייב את
15 הנתבעת בתשלום פיצויים ללא הוכחת נזק בסך 100,000 ₪ וכן לחייבה להעביר לידי
16 התובעים את פרטי הגולש המכונה "מוטי".

טענות הנתבעת:

17
18
19 6. אליבא הנתבעת, לתובעים לא נגרם כל נזק עד השלב בו הוסרה התגובה, שכן, מבדיקה
20 שנערכה על ידי הנתבעת עולה שבמועדים בהם שהתה התגובה "באוויר" בוצעו מספר
21 כניסות זניחות לעמודי הכתבה, כמו גם לתגובה עצמה. במצב זה, הרי שהפרסום הנטען
22 מהווה פגיעה זניחה ומזערית בשמם של התובעים, אשר אינו מקים לתובעים כל עילת
23 תביעה. כך, אף אם נגרם נזק לתובעים, הרי שהוא נגרם לאור התנהגותם של התובעים, אשר
24 דאגו לפרסם את מילות התגובה, עליהן הם מלינים, באתר ובעיתון "דה-מרקר" ובכך הביאו
25 לפרסום רחב היקף של הדיבה הנטענת. מטעמים אלה, אין להטיל על הנתבעת כל אחריות
26 לנזקיהם, הנטענים, של התובעים.

27
28 7. אליבא הנתבעת, לאור הדין הקיים והצעת החוק בנושא מסחר אלקטרוני, היא איננה
29 אחראית לתוכן פרסום אשר הועלה לרשת תקשורת אלקטרונית בידי אדם אחר וממילא
30 תוכן התגובה, כפי שצוטטה על ידי התובעים, מוגן על פי הגנת הבעת דעה שבחוק. כך,
31 הנתבעת פעלה לפי הכללים הקבועים בהצעת החוק בנושא, שכן, היא לא ידעה ולא יכלה
32 לדעת שתוכן התגובה מהווה עוולה; מחבר התגובה לא פעל מטעם הנתבעת ואינו נתון
33 לשליטתה; הנתבעת הסירה את התגובה, ללא כל התנגדות, מיד לאחר פנייתו של כוח
34 התובעים.

35



בית משפט השלום בראשון לציון

03 דצמבר 2009

ת"א 5844-07 וינטרוב ואח' נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ

1 הנתבעת השיבה לפנייתו של בא כוח התובעים, בעניין מסירת פרטיו של הגולש האנונימי
2 "מוטי", והסבירה עמדתה לפיה פרטיו המזהים של הגולש אינם שמורים עוד בידיה. כך, אין
3 ברשותה של הנתבעת מנגנון לבקרה ועריכה של הטוקבקים וממילא אין כל דרישה בחוק
4 להפעיל מנגנון זה. מטעמים אלה, יש לדחות את הטענה לפיה הנתבעת התרשלה במילוי
5 תפקידה כמפעילת האתר.

6
7 בדיון שנערך לפניי העידו: 9
8 מטעם התובעים - ד"ר דוד וינטרוב ומר צבי גסנר (התובעים).
9 מטעם הנתבעת - מר דורון אביגד (עורך אתר הנתבעת).
10
11

דיון:

הטוקבק:

12
13
14
15 10. ביום 31/10/07 פורסמה כתבה באתר האינטרנט של הנתבעת, "גלובס פבלישר עיתונות
16 (1983) בע"מ" (להלן: "האתר"), אשר כותרתה "גינרל אלקטריק במגעים לרכישת ורסמד ב
17 - 40 מיליון דולר" (להלן: "הכתבה"). להלן לשון הכתבה:
18

19 "גינרל אלקטריק מדיקל במגעים לרכישת חברת הציוד הרפואי הישראלית
20 ורסמד (Versamed) ב- 40 מיליון דולר. החברה הוקמה ב- 95', והיא עוסקת
21 בפיתוח מנשמים רפואיים עתירי תוכנה... החברה גייסה במהלך שנות קיומה 17
22 מיליון דולר ממספר משקיעים, ביניהם קרנות הון הסיכון אאורה, טכנורוב,
23 טכנופלסט טכנולוגיות, חברת טרייפוד, היזמים ד"ר דוד וינטרוב וצבי גסנר
24 ומשקיעים פרטיים".

25 [נספח א' לכתב התביעה]

26
27 בעקבות פרסום הכתבה, הועלו "טוקבקים" על ידי גולשי האתר המתייחסים לתוכן הכתבה.
28 בין הטוקבקים שהועלו, הועלה ביום 4/11/07 טוקבק של גולש אנונימי המכונה "מוטי"
29 (להלן: "הטוקבק"), אשר כותרתו "היזמים רק הפריעו. צמד נוכלים". להלן תוכנו של
30 הטוקבק:
31

32 "היזמים גסנר ווינטרוב ניסו לפני 20 שנה לפתח מוצר אחר ולא כלכלי. החברה
33 פיתחה מוצר חדש. הם יזמים כמו שאני צנצנת. בכל התהליך הם רק הפריעו ובכל
34 פעם שהחברה זכתה במשהו, הם התייצבו וטענו שהם היזמים. מי שהציל אותם



בית משפט השלום בראשון לציון

03 דצמבר 2009

ת"א 5844-07 וינטרוב ואח' נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ

1 היה ניר גפן שהציע ואף התחיל לפתח מכשיר חדש שעל בסיס הפיתוח שלו, פותח
2 המכשור הקיים. צמד נוכלים ועוד אחד מהם הוא רופא. סכנת נפשות".

3
4 [סעיף 7.2 לת/1]

5
6 11. משנודע לתובעים דבר הפרסום, ביום 6/11/07, הם פנו טלפונית אל הנתבעת וביקשו את
7 הסרת הטוקבק באופן מיידי. כעבור מספר דקות ממועד פנייה זו, הוסר הטוקבק, זאת
8 לאחר ששהה בעמוד הכתבה כ- 50 שעות. בהמשך אותו יום, פנו התובעים בכתב אל הנתבעת
9 בבקשה למסור לידיהם את פרטיו של הגולש "מוטי" וכן בדרישה לפיצוי בסך 100,000 ₪
10 בגין פרסום לשון הרע בעניינם. בעקבות כך, נתגלעה מחלוקת בין הצדדים, בדבר אחריותה
11 של הנתבעת, כמפעילת אתר אינטרנט לתוכנו של הטוקבק וממילא בדבר הנזק שנגרם
12 לתובעים בשל אותו פרסום.

חבות הנתבעת מכוח חוק איסור לשון הרע:

13
14
15 12. סעיף 1 לחוק מגדיר מהי לשון הרע בזו הלשון:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול -

- 16
17
18 (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג
19 מצדם;
20 (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
21 (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו,
22 במשלח ידו או במקצועו;
23 (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, מינו, נטייתו המינית
24 או מוגבלותו".

25
26 בענייננו, לא יכול להיות חולק, והנתבעת אף לא הכחישה זאת בסיכומיה, כי הדברים
27 שפורסמו בטוקבק אודות התובעים עולים כדי לשון הרע.

28
29 הטוקבק מכיל כינויים פוגעניים אודות התובעים, המתוארים כ"צמד נוכלים", ויש בו כדי
30 להשמיץ את התובעים ולבזותם בעיני אחרים. הטוקבק מטיל דופי במקצועם של התובעים
31 כ"יזמים כמו שאני צנצנת", ובאשר לד"ר וינטרוב כ"רופא" המהווה "סכנת נפשות".

32
33 העלאת הטוקבק באתר הנתבעת עונה על הגדרת פרסום בסעיף 2 (ב) לחוק, במובן זה
34 שמדובר בפרסום בכתב אשר הגיע לאדם אחר זולת התובעים. כך, נפסק, לא אחת, כי
35 הגדרת פרסום בחוק כוללת גם פרסום באינטרנט [ראו: ת"א (כפר סבא) 7830/00 בורוכוב נ'



בית משפט השלום בראשון לציון

03 דצמבר 2009

ת"א 5844-07 וינטרוב ואח' נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ

- 1 אלישע (ט.פ.) (2002) (להלן: "עניין בורוכוב") בפסקה 38; בר"ע (מחוזי חיפה) 850/06 רמי
2 מור נ' ידיעות אינטרנט מערכות אתר YNET (ט.פ.) (2007) (להלן: "עניין רמי מור") בפסקה
3 .[24]
4
5 13. המחלוקת בענייננו, אם כן, נוגעת לתחולתו של סעיף 11 לחוק, שכותרתו "אחריות בשל
6 פרסום באמצעי תקשורת" על פרסומם של טוקבקים באתר אינטרנט. בהקשר זה, קובע
7 סעיף 11 (א) לחוק כדלקמן:
8
9 "פורסמה לשון הרע באמצעי תקשורת, ישאו באחריות פלילית ואזרחית בשל לשון
10 הרע, האדם שהביא את דבר לשון הרע לאמצעי התקשורת וגרם בכך לפרסומו,
11 עורך אמצעי התקשורת ומי שהחליט בפועל על הפרסום, ובאחריות אזרחית ישא
12 גם האחראי לאמצעי התקשורת".
13
14 כך, קובע סעיף 11 (ג) לחוק מהי הגדרת "אמצעי תקשורת":
15
16 "עיתון כמשמעותו בפקודת העיתונות (להלן - עיתון) וכן שידורי רדיו וטלוויזיה
17 הניתנים לציבור".
18
19 14. לשיטתם של התובעים, יש לראות באתר הנתבעת כאמצעי תקשורת על פי הגדרת החוק.
20 לטענתם, אתר הנתבעת הינו שלוחה של העיתון המודפס "גלובס עיתון העסקים של
21 ישראל", המוצא לאור על ידי הנתבעת. לטענת התובעים, קיימת חפיפה ברמה גבוהה בין
22 הפרסומים המופיעים בעיתון המודפס לבין האתר. מנגד, טענה הנתבעת, שאין לה כל
23 אחריות לטוקבק כ"מפרסם" או כ"אמצעי תקשורת", לפי הגדרת החוק ואף לפי הפסיקה
24 הקיימת בסוגיה זו.
25
26 15. פקודת העיתונות מגדירה "עיתון" בזו הלשון:
27
28 "עיתון" פירושו כל דבר-דפוס המכיל חדשות, ידיעות, סיפורי מאורעות, או כל הערות,
29 ציונים, או באורים בקשר עם אותם חדשות, ידיעות או סיפורי מאורעות, או עם כל ענין
30 אחר בעל חשיבות ציבורית, הנדפס בכל לשון והיוצא לאור בישראל למכירה או להפצת
31 חינם, לעתים קבועות או בלתי קבועות, אך אין הוא כולל כל דבר דפוס היוצא לאור ע"י
32 ממשלת ישראל או למענה;
33
34 16. מר דורון אביגד, עורך אתר הנתבעת (להלן: "מר אביגד"), מסר בתצהירו שאין זהות בין
35 תכני העיתון לבין תכני האתר ומדובר במערכות מידע נפרדות, במובן זה שלא כל הכתבות



בית משפט השלום בראשון לציון

03 דצמבר 2009

ת"א 5844-07 וינטרוב ואח' נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ

- 1 מתוך העיתון מופיעות באתר, האתר אינו נדפס במכש דפוס ורק באתר מופיעים
2 הטובקים. יחד עם זאת, בחקירתו לפניי השיב מר אביגד בוז הלשון:
3
4 **ש. אם אני אגדיר אותך כאיש תקשורת אני לא אטעה.**
5 **ת. נכון.**
6 **ש. גם באתר וגם בעיתון המודפס עובדים כתבים.**
7 **ת. כן.**
8 **ש. גם עורכים עובדים בשניהם.**
9 **ת. נכון.**
10 **ש. יש גם פרסומות מסחריות בשניהם.**
11 **ת. נכון.**
12 **ש. וגם לוחות מודעות בשניהם.**
13 **ת. נכון.**
14 **ש. רוב המאפיינים שמניתי כאן קיימים ברוב אמצעי התקשורת.**
15 **ת. כן**
16 **ש. אז אם כך אתה תסכים לקביעה שגם אתר אינטרנט הוא אמצעי תקשורת.**
17 **ת. אני לא מעורה בהגדרות משפטיות...**
18 **ש. הגדרת את עצמך כאיש תקשורת אתה לא עובד באמצעי תקשורת**
19 **ת. כן. אני עובד בעיתון גלובס שהוא אמצעי תקשורת".**
20
21 [פרי עמ' 15 ש' 21-3]
22
23 17. כך, מר אביגד הדגיש בעדותו שהוא רואה עצמו "עובד בעיתון גלובס שהוא אמצעי
24 תקשורת". כמו כן, באשר להיקף הכניסות החודשי לאתר הנתבעת, מסר מר אביגד
25 ש"מתפרסמים בגלובס בערך 3,000 או 4,000 טובקים ביום" [פרי עמ' 18 ש' 7], נתון אשר
26 מעיד על חשיפה רחבה של האתר לעיני הציבור.
27
28 18. לאור עדותו של מר אביגד, אני בדיעה שאתר הנתבעת הינו בעל מאפיינים מהותיים של
29 "עיתון" במובן זה, שהוא "מכיל חדשות, ידיעות, סיפורי מאורעות, או כל הערות, ציונים,
30 או באורים בקשר עם אותם חדשות, ידיעות או סיפורי מאורעות, או עם כל ענין אחר בעל
31 חשיבות ציבורית", כנקוב בפקודת העיתונות. התרשמתי מעדותו של מר אביגד, שאתר
32 "גלובס" מתנהל בדומה לעיתון.
33
34 19. השוני שבין אתר גלובס, בהיותו עיתון מקוון, לבין ההגדרה המלאה שבפקודת העיתונות,
35 היא שהאתר אינו מודפס. בהקשר זו קובעת פקודת העיתונות את ההגדרות הבאות:



בית משפט השלום בראשון לציון

03 דצמבר 2009

ת"א 5844-07 וינטרוב ואח' נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

"נדפס" פירושו הועתק במכבש דפוס;

"מכבש דפוס" כולל כל מכונת דפוס ומכשיר דפוס שסוגלו והיעודים כנראה לשמש להעתקת מלים, תמונות, או אותות על גבי נייר, או על בד או על חומר אחר כיוצא בזה, אך אין הוא כולל כל מכשיר המכוון והמשמש רק להעתקת תרשימים או כל מכשיר פוטוגרפי גרידא הנועד והמשמש רק להעתקת צילומים, או כל מכונת כתיבה או כל מכשיר מטלטל אחר המכוון והמשמש להעתקת מלים או אותות כשאותו מכשיר או אותה מכונה אינם משמשים אלא להעתקת מסמכים שהם באמת ובתמים מסמכים מסחריים או פרטיים;

[ההדגש הוסף – א.ש.]

20. עיון בלשון הפקודה מלמד, שהמחוקק לא שלל קיומם של אמצעים טכנולוגיים אחרים, שאינם מכונת דפוס. המחוקק אף לא הגביל את צורתו הסופית של העיתון ואת מבנהו החומרי – העיתון יכול ויהיה על גבי נייר, על גבי בד "או על חומר אחר כיוצא בזה". הנה כי כן, המחוקק קבע הגדרה מרחיבה להגדרת מכבש דפוס, שנבנת על פי תכלית היכולת של העתקת מילים או אותות כשזו היא תכליתו היחידה של המכשיר. במובן זה, היעדרו או קיומו של "נייר", אינו תנאי הכרחי להגדרת אתר בעל מאפיינים של אמצעי תקשורת חדשותי כ"עיתון" לצרכי הפקודה.

21. השאלה האם אתר אינטרנט הינו "אמצעי תקשורת" לצורך סעיף 11 לחוק עלתה לדיון מספר פעמים בפסיקת הערכאות הדיוניות. ככלל, הטילו בתי המשפט מגבלות מעטות וצרות על השימוש באינטרנט, לרבות על ספקי אינטרנט ומפעילי אתרי אינטרנט מחשש "אפקט הצינון", צמצום האינטרס ליצור במות ציבוריות והגבלת חופש הביטוי. כך, בבש"א 4995/05 (שלום – ירושלים) פלונית נ' בזק בינלאומי בע"מ (ט.פ.) (2006) בעמ' 11483, קבעה כב' השופטת אגמון-גונן את הדברים הבאים:

"הרשת היא אפוא זירה טבעית להתפתחות שיח מבוזר, המאפשר למשתתפים רבים להתבטא באופן עצמאי וישיר במעין "הייז פארק" וירטואלי. לכך קיימת חשיבות עליונה, וכעת יכול אדם לממש בפועל את חופש הביטוי, שבעידן הטרור אינטרנט, היה נתון לו כמעט באופן תיאורטי בלבד. מימושו של פוטנציאל זה תלוי בגורמים נוספים, המצויים אל מחוץ לרשת עצמה, ובשל כך יש להיזהר בהטלת נורמות משפטיות חזקות מידי. הטלת מגבלות חזקות מידי עלולה להוביל ליצירה



בית משפט השלום בראשון לציון

03 דצמבר 2009

ת"א 5844-07 וינטרוב ואח' נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ

- 1 של מוקדי כוח ושליטה ברשת, ולהכשיל את מגמות הביזור, בהן טמון יתרונה של
2 הרשת לקידום השיח הציבורי".
- 3
- 4 יחד עם זאת, שאלת תחולתו של סעיף 11 לחוק על אתרי אינטרנט טרם הוכרעה על ידי
5 הערכאות הגבוהות וקיימת מחלוקת בדבר הפרשנות הראויה שיש ליתן להגדרות שבחוק
6 זה, לגבי אמצעי תקשורת.
- 7
- 8 כד, בק"פ (תל-אביב-יפו) 145/00 ויסמן נ' גולן (ט.פ.) (2001) (להלן: "עניין ויסמן"), נידונה .22
9 קובלנה פרטית בגין כתבה עיתונאית שפורסמה בעיתון "גלובס" ובאתר האינטרנט של
10 העיתון. הנאשמים בקשו למחוק את כל החלק של הקובלנה המתייחס לפרסום הכתבה
11 באינטרנט בטענה, שאתר אינטרנט אינו "אמצעי תקשורת" כדרישת סעיף 11 לחוק.
12 בהקשר זה, קבעה כב' השופטת רייך-שפירא שיש ליתן לחוק פירוש התואם את תכליתו,
13 בהתאם לכוונת המחוקק, שכן הפרסום באינטרנט אינו אלא דרך הפצה נוספת לפרסומו
14 של בגרסתו הכתובה. מכאן, שמידת אחריותו של עורך העיתון זהה לאחריותו לפרסום בכל
15 דרך אחרת.
- 16
- 17 מנגד, במסגרת ת"א 7830/03 (כפר סבא) בורוכוב נ' פורן (ט.פ.) (2002) (להלן: "עניין .23
18 בורוכוב"), קבע כב' השופט אמיר שיש לפרש את המונח "אמצעי תקשורת" בצמצום, במובן
19 זה שאתר אינטרנט אינו בגדר "שידורי רדיו וטלוויזיה", ואף לא בגדר "עיתון". עוד נקבע,
20 שהרציונל להטלת אחריות מוגברת על עורכי ומפיצי עיתון ושידורי רדיו וטלוויזיה, אינו
21 מתקיים באינטרנט (ראו פסקה 35 לפסק הדין). בת"א (שלום ת"א) 37692/03 סודרי נ'
22 שטרליז (ט.פ.) (2005) (להלן: "פרשת סודרי"), חזרה כב' השופטת רונן על גישת בית
23 המשפט בעניין בורוכוב וקבעה, שאתר האינטרנט נשוא התביעה שם אינו אמצעי תקשורת
24 לצרכי סעיף 11 לחוק:
- 25
- 26 "לשונו של ס' 11 לחוק (שיידון להלן) מעידה על כך כי גם המחוקק הפריד והבחין
27 בין מי שפרסם בעצמו את לשון הרע, לבין מי שהביא לפרסום וגרם לו. מי שגרם
28 לו עשוי להיות אחראי בנסיבות מסויימות, אולם הוא אינו נחשב בעיני החוק
29 ל"מפרסם" עצמו".
- 30
- 31 [שם, סעיף 11 לפסק הדין]
- 32
- 33 יחד עם זאת, דבריה של כב' השופטת רונן התייחסו לאתר האינטרנט קונקרטי, שלא היו לו .24
34 המאפיינים של עיתון מקוון. משכך, הדגישה כב' השופטת רונן, במסגרת החלטתה את
35 הדברים הבאים (שם, בפסקה 21-16 לפסק הדין):



בית משפט השלום בראשון לציון

03 דצמבר 2009

ת"א 5844-07 וינטרוב ואח' נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ

1
2 "כשלעצמי, אני סבורה כי השאלה האם אתר אינטרנט הוא "עיתון", איננה נקיה
3 מספקות, כאשר מדובר באתר שיש לו המאפיינים של "עיתון", למעט המאפיין
4 של "הדפסה". כך, כאשר מדובר באתר שיש לו עורך, הממייין ומסנן את התכנים
5 המתפרסמים בו, אתר בו קיימים כתבות ופרסומים המתפרסמים על דעת
6 המערכת, השאלה האם מדובר ב"עיתון" על כל הכרוך בכך, למרות שלא מדובר
7 ב"דבר דפוס", ה"נדפס", איננה פשוטה [...] המונח "עיתון" מתייחס לקובץ
8 פרסומים המופיע תחת "קורת גג" אחת, ואשר עובר תהליך של עריכה וסינון, על
9 מנת להביא בסופו של דבר למוצר מוגמר, בעל מסגרת, ניתן לזיהוי, שמאחוריו
10 עומדת "כוונת מכוון" של מי שעומד מאחוריו - העורך והמוציא לאור. עיתון הוא
11 פרסום שיש מאחורי המכלול של האמור בו כוונה, מטרה, מסגרת. עיתון הוא
12 פרסום שמישהו עומד מאחורי מכלול התכנים שבו. בנוסף, עיתון הוא פרסום
13 שעובר תהליך של עריכה מראש, לפני פרסומו. היכולת לסנן מראש את התכנים
14 המתפרסמים בעיתון, היא אחד הנימוקים המצדיקים את הטלת האחריות על
15 עורך העיתון לפרסומים המתפרסמים בו (והשווה לפרסום בשידור חי בטלוויזיה
16 ולסייגים לאחריות לגביו בס' 15(12) לחוק)... אני סבורה כי קיים הבדל עקרוני
17 בין "עורך עיתון" - הן עיתון ממשי, המודפס בדפוס והן עיתון וירטואלי,
18 המתפרסם באינטרנט ואשר יש לו מאפיינים של "עיתון" כפי שפורטו לעיל, לבין
19 מי שמפעיל אתר כגון האתר דנן".

20
21 כד, לאחרונה, נקבע על ידי כב' השופטת אברהמי בת"א (שלום ת"א) 51859/06 דיסקין נ'
22 הוצאת עיתון הארץ (ט.פ.) (2008) (להלן: "עניין דיסקין"), כי סעיף 11 לחוק אינו חל לגבי
23 טוקבקים המתפרסמים באתר אינטרנט. יחד עם זאת, ציינה כב' השופטת אברהמי, שיש
24 לבחון, בזהירות מוגברת, כל התבטאות לגופה, בהתחשב במאפייני הטוקבק ובמיקומו
25 במסגרת גוף הכתבה. כך נאמרו הדברים על ידה (בפסקה 67 לפסק הדין):

26
27 "אינטרנט אינו מתיישב בנקל באופן לשוני עם ההגדרה בסעיף 11 לחוק ועם
28 החיקוקים אליהם מפנות ההגדרות שבחוק זה, לגבי אמצעי תקשורת. אמנם, כבר
29 ניתנו לחוקים עתיקי יומין פרשנויות שאיפשרו להכניס תחת כנפיהם טכנולוגיות
30 חדשניות, אולם נוכח מהותו של אינטרנט, והשוני המהותי שינו לבין דרכי
31 תקשורת אחרות, יש לעשות הליך פרשני מעין זה בזהירות מוגברת. זהירות
32 מוגברת מתחייבת גם מהעובדה שאחריותו לפי החוק של עורך ושל מי שהביא
33 לפרסום, היא גם אחריות פלילית".

34



בית משפט השלום בראשון לציון

03 דצמבר 2009

ת"א 5844-07 וינטרוב ואח' נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ

26. כאמור, הגדרת דרישת הדפוס שבפקודת העיתונות איננה מחייבת שימוש בנייר. גם האמצעי
עצמו המבצע את רישום המילים התמונות או האותות אינו מוגבל. די בכך שייעשה שימוש
באמצעי טכנולוגי כלשהו, שיש לו את היכולת להעתיק מילים או אותות וזה שימוש היחיד.
במובן זה, אין מניעה שתוכנה, שרת או רשת יענו על הגדרה זו.
27. הלכה היא עמנו כוחה לא תש: "דיבור שבחיקוק הוא יצור החי בסביבתו הוא מקבל צביונו
מהקשר הדברים ומכאן שיש לפרשו על פי המטרה שאותו חיקוק – הוא ולא אחר – בא
לשרת...". [פסק דינו של הנשיא זוסמן בבג"צ 58/68 שליט נ' שר הפנים ואח', פ"ד כג(2) 477,
513 (1970)].
- עקרון פרשני זה מוצא את ביטויו בספרו של פרופ' א' ברק, "פרשנות במשפט" [כרך ב',
בעמ' 143], שם נכתבו הדברים הבאים:
- "כאשר הנורמה המתפרשת היא דבר חקיקה, מטרתם של כללי הפרשנות היא
להעניק לדבר החקיקה את המשמעות המגשימה בצורה הטובה ביותר את
תכליתו".**
- ובהמשך נכתב [שם, בעמ' 150]:
- "גיבושה של תכלית החקיקה נעשה תמיד בהווה. השופט שואל עצמו מהי תכלית
החקיקה בשעת מתן הפירוש. אכן, הפרשן החקיקתי אינו מחוייב ליתן לדבר
החקיקה את הפירוש שהיה נותן לו למחרת חקיקתו. הפרשן התכליתי חייב ליתן
לדבר החקיקה את הפירוש שראוי ליתן לו בהווה. דבר החקיקה 'מדבר תמיד',
והוא מדבר לפני החברה בהווה. הפרשן שואל שאלות שהמחוקק ההיסטורי לא
שאל ושלעיתים כלל לא יכלו לעלות על דעתו".**
28. אף בענייננו, סעיף 11 לחוק מתייחס להגדרות המצויות בפקודת העיתונות, פקודה
מנדטורית שנקלטה אל תוך המשפט הישראלי. מאליו ברור, בימים בהם נכתבה הפקודה,
לא צפו נסחיה את ההתפתחויות הטכנולוגיות וממילא לא צפו את קיומה של הרשת
האלקטרונית והעיתונות המקוונת. אין מניעה, איפוא, לקבוע את תוכנו של המונח
שבפקודת העיתונות, בהתחשב בתהפוכות שחלו בעולם התקשורת, תוך הפעלת איזון
שיפוטי.
29. וכך נקבע באחת הפרשות, בנוגע לפרשנות המונח "עלול" שפקודת העיתונות:



בית משפט השלום בראשון לציון

03 דצמבר 2009

ת"א 5844-07 וינטרוב ואח' נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ

- 1 "....המחוקק יצר איזון בין חופש הביטוי לבין שלום הציבור וקבע, כי שר הפנים
2 רשאי לסגור עיתון, אם דבר שפורסם בו "עלול" לדעתו לפגוע בשלום הציבור
3 (סעיף 19(2)(א) לפקודת העיתונות). זהו איזון חקיקתי המוליד את הצורך באיזון
4 שיפוטי - אשר נבחן בבג"צ 73/53, [13]87 הנ"ל - באשר למהותו של אותו
5 "עלול".
6
7 [בג"צ 869/92 זילי נ' יו"ר ועדת הבחירות המרכזית פ"ד מו(2) 692, בעמ' 708-709
8 [(1992)
9
10 תכליתו של סעיף 11 לחוק היא, להטיל אחריות נוספת על מי שמהווה את "היד המכוונת"
11 ועל מי שמאפשר את התשתית הלוגיסטית לפרסומה של לשון הרע. כפי שקבעתי, בהתחשב
12 בהגדרה המרחיבה שבפקודת העיתונות, בנוגע ל"מכבש דפוס" ולצורתו החיצונית של
13 העיתון, ובהתחשב בתכלית החקיקה, אין מניעה, שבמקרים המתאימים, ייחשב עיתון
14 מקוון כ"עיתון" וכ"אמצעי תקשורת" לצורך החוק.
15 בהתחשב באופיו של אתר הנתבעת, בחלקו החדשותי, המכיל כתבות, מאמרים וכיו"ב,
16 ובהתחשב בכך שהתרשמתי כי האתר מתנהל בדומה לעיתון, במובן זה שמועסקים בו
17 כתבים ועורך, אני קובע שאתר הנתבעת הינו הלכה למעשה "עיתון מקוון". ככזה, הוא
18 מהווה "עיתון" לצרכי סעיף 11 לחוק.
19
20 עם זאת, אין בכך ללמד כי הטוקבקים המועלים לאתר הנתבעת מהווים חלק מאותו
21 "עיתון". הטוקבקים הינם תגובות ספונטאניות בדרך כלל, מעין קריאות ביניים שנשלחות
22 אל הרשת, המהווה את כיכר השוק של ימינו. היעדר הארגון והיעדר היד המכוונת, די בהם
23 כדי להבדיל את הטוקבקים מחלקו העיתונאי של אתר הנתבעת.
24
25 עמדה על הדברים כב' השופטת ש' אלמגור בת"א (תל אביב-יפו) 32986/03 בושמיץ משה נ'
26 אהרונוביץ' ענת (ט.פ) (2007) (להלן: "עניין בושמיץ") (שם, בעמ' 14111):
27
28 "ההבדל המהותי בין אתר אינטרנט, כאמצעי תקשורת, לבין עיתון, הוא העובדה
29 שהאחרון מודפס, וההדפסה הנה חלק מתנאי הגדרת "עיתון" על פי פקודת
30 העיתונות. ואולם, גם אם ננקוט בגישת פרשנות ליבראלית, ונאמר כי תנאי
31 ה"הדפסה" הנו תנאי שולי, והעיקר הוא הגדרת עיתון כאמצעי תקשורת "המכיל
32 חדשות, ידיעות, סיפורי מאורעות..." , עדיין אין להכליל בהגדרה זו אתר אינטרנט
33 שאינו יותר מאשר פורום להחלפת דעות בין המשתתפים בו. פורום אינו יותר
34 מאשר "הייד פארק" וירטואלי בו מחליפים הגולשים דעות בינם לבין עצמם.
35 ההבדל המהותי הנוסף בין פורום לבין אתר אינטרנט שהנו בבחינת עיתון



בית משפט השלום בראשון לציון

03 דצמבר 2009

ת"א 5844-07 וינטרוב ואח' נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ

- 1 וירטואלי, המספק חדשות, ידיעות וכיו"ב, הוא שבאחרון קיימים עריכה, סידור
2 וסינון מראש של הידיעות המופיעות בו, בעוד שבראשון אין כל עריכה מראש,
3 ויכולת השליטה על הנכתב בו הנה יכולת שבדיעבד לאחר שפורסם באתר".
4
5 .33 לענייננו, שובל הטוקבקים הנישא בעקבות הכתבה או הידיעה העיתונאית, נעדר עריכה
6 ושליטה ממשית של עורך האתר. מדובר על פורום להחלפת דעות בין המשתתפים. ככזה,
7 שובל הטוקבקים אינו נכלל בהגדרת "עיתון" כקבוע בסעיף 11 לחוק. די בכך להביא לדחיית
8 התביעה שלפניי.
9
10 .34 אפילו היה נחשב הטוקבק כחלק מ"עיתון" לצרכי סעיף 11 לחוק, אינני סבור כי בנסיבות
11 ענייננו, יש מקום להשית על הנתבעת אחריות כלשהי בגין פרסומו באתר.
12
13 בראש ובראשונה, אין מחלוקת שהנתבעת פעלה להסרת הטוקבק מייד לאחר שנתבקשה על
14 ידי התובעים. בעשותה כן, פעלה הנתבעת כנדרש ממנה, בהתאם להלכה הפסוקה בעניין
15 נוהל "הודעה והסרה" בגין פרסום המועלה לרשת על ידי צדדים שלישיים.
16 אציין, שנוהל ההודעה והסרה נידון בפסק הדין בעניין בורוכוב ואף מצא עיגון בהצעת חוק
17 של הכנסת – "הצעת חוק מסחר אלקטרוני 2005" (פרק ד' לחוק, סעיפים 13-14). על פי נוהל
18 זה, נקבע כי מנהלי אתרים לא יישאו באחריות לעוולה שבוצעה בפורומים על ידי הגולשים,
19 כאשר ברגע שנעשתה פנייה ישירה אליהם בנוגע לחומר החשוד כמפר זכות כלשהי, הם
20 הסירו אותו תוך זמן סביר מקבלת ההודעה על כך, ובענייננו "תוך מספר דקות בודדות".
21
22 .35 משכך, עיקר המחלוקת הינה בשאלה האם הנתבעת, או העורך מטעמה, יכלו למנוע
23 מלכתחילה את פרסומו של הטוקבק באתר הנתבעת.
24 התובעים טענו שאחריות הנתבעת לתוכן הטוקבק נובעת מכך שיש ברשותה מנגנון בקרה
25 ועריכה על פרסומי הטוקבקים. התובעים הוסיפו, שבשיחה מול נציג הנתבעת, בה נתבקשה
26 להסיר את הטוקבק, הוטעם באוזניהם כי הטוקבק נשוא התביעה לא היה אמור להיות
27 מאושר. בכך, לשיטתם, נמנעה הנתבעת מלפקח ולסנן כנדרש את הטוקבקים אשר יש בהם
28 כדי לשון הרע.
29
30 .36 הנתבעת טענה בתחילה, שהיא אינה מפעילה כל מנגנון לסינון או בקרה על טוקבקים אשר
31 מועלים לאתר, במובן זה, שהטוקבקים מתפרסמים אוטומטית אלא אם קיימת דרישה
32 ספציפית להסרתם. במקרה דנא, כך לשיטתה של הנתבעת, הטוקבק לא עבר דרך מסננת
33 כלשהי.
34 יחד עם זאת, בעדותו של מר אביגד התברר כי קיים "פילטר" דרכו עוברים הטוקבקים אשר
35 מועלים לאתר הנתבעת. כך נשאל והשיב מר אביגד בנושא:



בית משפט השלום בראשון לציון

03 דצמבר 2009

ת"א 5844-07 וינטרוב ואח' נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ

1
2 "ש. אין מערכת ניטור אוטומטית של דברי לשון הרע באתר שלכם.
3 ת. מחשב שמזהה לשון הרע? אין.
4 ש. ... זה נכון להניח שבעצם הטוקבקים לאתר לא מועלים בלחיצת מקש
5 האנטר של הגולש אלא אחרי שהם מגיעים לאיזה שהוא פילטר...
6 ת. נכון חלקית... יש מערכת של אגירה הטוקבקים הולכים לאיזה בריכה אז
7 יש אפשרות לשחרור... ואז הוא בודק את זה ברפרוף או מדגמית...".

8
9 [פר' עמ' 17-18, ש' 7-31]

10
11 כך, בחקירתו החוזרת הוסיף מר אביגד את הדברים הבאים:

12
13 "כשדיברתי על הקטע של הסרת טוקבקים אחרי שהם כבר עלו כלומר יש איזה
14 מעבר וטוקבקים לא ראויים או לא עומדים במבחנים אחרים מוסרים
15 ... באופן מרפרף מדגמי והדבר הנוסף שהדגשתי אותו זה מענה לשיחות טלפון
16 יכול להיות גם אימיל אדום יכול להיות מכתב אימיל כל הודעה שהיא בכל אופן על
17 מי שנפגע בגלל טוקבק באתר גלובס יזכה להתייחסות דחופה עם נטיה להוריד את
18 זה כדי שלא יפגע".

19
20 [פר' עמ' 21 ש' 13-19]

21
22 37. יוצא, איפוא, שבעת פרסומו של הטוקבק נשוא התביעה, הנתבעת הפעילה מערכת בקרה על
23 הטוקבקים, במובן זה שטוקבק שנשלח על ידי גולש מועבר למערכת אגירה של כלל
24 הטוקבקים. רק לאחר בדיקה "ברפרוף או מדגמית" על ידי עורך מטעם הנתבעת את
25 הטוקבקים "הראויים" לפרסום, הטוקבק מועלה לאתר.

26
27 38. בהקשר זה, התייחסו בתי המשפט לאינטרסים השונים בהם יש להתחשב בטרם מתקבלת
28 החלטה להטיל אחריות על אתרי אינטרנט לפקח וסינון על התכנים המועלים לאתר על ידי
29 צדדים שלישיים. השופטת אברהמי הדגישה את האינטרסים הציבוריים-חברתיים
30 המצדיקים את הקלת הפיקוח והבקרה על תכני האינטרנט:

31
32 "האינטרנט הוא מקום יחודי בו מתאפשר לכאורה לכל אחד להביע את דעתו
33 באופן חופשי ונגיש לאחרים ולקיים דיאלוג וניסיונות שכנוע בין זרים רשת
34 האינטרנט תורמת לדמוקרטיה בכך שהיא מאפשרת לאנשים רבים השתתפות
35 בשיח הציבורי. הדבר חשוב במיוחד בנושאים כמו פוליטיקה, אקטואליה ותכנים



בית משפט השלום בראשון לציון

03 דצמבר 2009

ת"א 5844-07 וינטרוב ואח' נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ

1 נוספים הנדרשים לקיומו של שיח במדינה דמוקרטית (ג' פסח, הבסיס העיוני של
 2 חופש הביטוי, משפטים לא (תשס"א) 895, 910-911, 921-924). לכלל המשפטי
 3 המטיל אחריות כל כלי תקשורת עלול להיות אפקט מצנן במובן זה שכלי
 4 התקשורת ימנעו מפרסום תגובות ביקורתיות ויסרסו במידה רבה את השיח
 5 הציבורי (ניבה אלקין-קורן "המתווכים החדשים ב'כיכר השוק' הווירטואלית
 6 משפט וממשל ו' (3-2001), 381, 393-391). זהו מחיר חברתי גבוה בשים לב לערך
 7 הרב שהחברה מייחסת לחופש הביטוי.

8
9 [עניין דיסקין, בפסקה 72]

10
11 ואלה הם הדברים שנשנו בעניין סודרי (שם, בעמ' 1638):

12
13 "כאשר בוחנים את העלות של הטלת אחריות על מזיק פוטנציאלי לפרסום דברים
 14 שיש בהם משום "לשון הרע", יש להביא בחשבון גם את העלות החברתית, היינו
 15 את המחיר שהחברה תשלם אם תוטל אחריות, והאתר יצטרך לקיים מנגנון של
 16 צנזורה על ההודעות המתפרסמות בו... עלולה להיות לכך תוצאה של chilling
 17 effect, הרתעת יתר, היינו העדפה שלא לפרסם במקרה של ספק...
 18 יש לציין כי לגבי חלק מהידיעות, לא ניתן יהיה לבצע סינון כמו זה שהתובעים
 19 דורשים. לגבי חלק מהידיעות, לא יהיה ברור כי הן מהוות "לשון הרע", שכן הן
 20 תלויות קונטקסט, שלא תמיד ידוע למי שמבצע את הסינון. לכן, ייתכן כי ידיעות
 21 מסוימות ינופו מחשש של מפעילי האתר כי הן ידיעות פוגעות בהקשר מסוים (אף
 22 שבפועל אולי אין הדבר כך), בעוד ידיעות אחרות לא יסוננו ויפורסמו - למרות
 23 שמדובר ב"לשון הרע", שכן ההקשר הפוגע לא יהיה ידוע למפעילי האתר שיבצעו
 24 את הסינון".

25
26 החשיבות בשמירה על האינטרסים החברתיים, החשש מפני הגבלת חופש הביטוי וצנזורה .39
 27 עצמית וכן הקושי בבדיקה האם הידיעה מכילה "לשון הרע", כפי שנשנו בפסיקה, מודגמים
 28 במקרה שלפנינו.

29
30 בעדותו לפניי, עמד מר אביגד על הקושי הקיים בפיקוח הנתבעת על פרסומם של
 31 הטוקבקים:

32
33 "אני לא הכחשתי שמעורב מחשב [בפיקוח על הטוקבקים] אני רק מבקש להביא
 34 לידיעתך את העובדה את המיעוט כוח אדם מול אלפי הטוקבקים מצד אחד עומד
 35 חופש הביטוי מצד שני הזכויות של כל אחד ואחד ואנו מנסים למצוא את דרך



בית משפט השלום בראשון לציון

03 דצמבר 2009

ת"א 5844-07 וינטרוב ואח' נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ

- 1 הבניים. יש לזה עוד צד לרשת הזאת וזה המענה הטלפוני, אני מנחה את האנשים
2 שלי שנים כבר כל טלפון שיש להתייחס אליו בדחיפות ובנחישות ועם נטיה להוריד
3 את זה כדי לא לגרום נזק לאנשים".
- 4 [פר' עמ' 18 ש' 10-14]
- 5
- 6 40. כעולה מעדותו של מר אביגד, ישנו מחיר כלכלי וחברתי שגובה מערכת הבקרה האנושית על
7 הטוקבקים שנשלחים לאתר. שכן, כפי שציין מר אביגד, מדובר על אלפי טוקבקים (בין
8 3,000 - 4,000 טוקבקים) המתפרסמים מידי יום, ואף "סינון מדגמי" או "מרפרף" של
9 הטוקבקים מצריך קריאה מוקדמת של מרבית הטוקבקים והחלטה לגבי כל אחד ואחד
10 מהם – האם יש לפרסמו או לאו. מר אביגד אף הדגיש בעדותו "שכ - 30-40 אחוז
11 [מהטוקבקים] לא עולים לאתר גלובס או שעולים ויורדים" [פר' עמ' 17 ש' 24], במסגרת
12 תהליך הסינון של הטוקבקים שמפעילה הנתבעת. בכך יש להעיד כי הנתבעת פועלת ועושה
13 מאמץ רב על מנת להסיר טוקבקים אשר אינם ראויים לפרסום. כמו כן, מסר מר אביגד,
14 שקיימת "רמת פיקוח נוספת", שכוללת את "המענה הטלפוני שפעל" בעת פנייתם של
15 התובעים אל הנתבעת, כאשר הנטייה היא להוריד טוקבק שיש בו להסב נזק לאנשים.
16 התרשמתי לחיוב מעדותו של מר אביגד ואני רואה בה עדות ישירה, בעלת משקל רב.
- 17
- 18 40. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, אני סבור כי יש לנקוט ב"דרך ביניים" בהטלת אחריות
19 על ספקי שירות ומפעילי אתר אינטרנט באשר לתכנים המועלים לאתר על ידי צדדים
20 שלישיים. נקיטה בדרך ביניים, בהקשר זה, תיצור איזון ראוי בין האינטרס החברתי
21 בשמירה על חופש הביטוי ומתן במה לשיח ציבורי לבין האינטרס בהגנה על שמו הטוב של
22 אדם.
- 23
- 24 41. הנני סבור שהנתבעת פעלה באופן סביר בפיקוח על פרסומם של הטוקבקים ומניעת
25 טוקבקים אשר יש בהם להסב נזק לשמו הטוב של אדם.
26 הנתבעת ערכה בדיקה מדגמית של תכני הטוקבקים בטרם הם הועלו לאתר. הנתבעת דאגה
27 להסיר טוקבקים אשר יש בהם להסב נזק לאדם ולשמו הטוב. הנתבעת הפעילה מענה אנושי
28 לטיפול בבקשות הסרת טוקבקים אשר יש בהם כדי להסב נזק לשמו הטוב של אדם. כך,
29 הנתבעת מנחה את עובדיה, כפי שהעיד לפניי מר אביגד, להתייחס בדחיפות ובנחישות
30 לבקשות להסרת טוקבקים וכן שהנטייה היא להיענות לבקשות אלה.
31 מטעמים אלה, הנני קובע שאין מקום להטיל על הנתבעת אחריות בגין פרסומו של הטוקבק
32 באתר הנתבעת.
- 33
- 34
- 35



בית משפט השלום בראשון לציון

03 דצמבר 2009

ת"א 5844-07 וינטרוב ואח' נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ

- 1 חבות הנתבעת מכוח דיני הרשלנות:
- 2 42. התובעים טוענים עוד, כי יש להטיל על הנתבעת אחריות גם מכוח עוולת הרשלנות. לטענתם
- 3 הנתבעת התרשלה בכך שלא מנעה את פרסום הטוקבק הפוגעני.
- 4
- 5 43. הנתבעת טענה שלתובעים לא נגרם כל נזק עד השלב בו הוסרה התגובה, שכן, מבדיקה
- 6 שנערכה על ידי הנתבעת עולה שבמועדים בהם שהתה התגובה "באוויר" בוצעו מספר
- 7 כניסות זניחות לעמודי הכתבה, כמו גם לתגובה עצמה. במצב זה, הרי שהפרסום הנטען
- 8 מהווה פגיעה זניחה ומזערית בשמם של התובעים, אשר אינו מקים לתובעים כל עילת
- 9 תביעה נזיקית.
- 10
- 11 44. בפסק דינו של כב' השופט אמיר בעניין בורוכוב, שאוזכר לעיל, נסקרה המדיניות המשפטית
- 12 במספר ארצות ברחבי העולם ביחס לסוגיה דומה למקרה דן. לאחר סקירה זאת, קבע כב'
- 13 השופט אמיר כי המבחן הראוי בעיניו לבחינת קיומה של חבות ספק האינטרנט בגין פרסום
- 14 פוגע שנעשה על ידי צד ג', הינו מבחן משולש:
- 15
- 16 "ראוי לחייב את ספק שירותי האינטרנט בגין פרסום פוגע שנעשה על ידי צד ג'
- 17 במסגרת אותם שירותים שנותן הספק – רק אם וכאשר הצד הנפגע מתלונן על כך
- 18 בפני הספק ודורש במפורש את הסרת הפרסום הפוגע; ורק אם הפרסום הפוגע
- 19 אכן פוגע ואסור על פניו; ורק כאשר לספק יש יכולת למנוע זאת באופן סביר. זהו
- 20 מבחן משולש של ידיעה בפועל, של ודאות הפגיעה, ושל אפשרות מניעתה".
- 21
- 22 45. לאור מסקנתי דלעיל, לפיה לא מוטלת על הנתבעת חובה גורפת לבדוק כל תגובה ותגובה
- 23 מתוך התגובות הרבות אשר נשלחות לאתר, וכן לאור קביעתי לפיה הנתבעת פעלה באופן
- 24 סביר למניעת העלאתו של הטוקבק הפוגע וכן פעלה כנדרש להסרתו של הטוקבק, אני קובע
- 25 שהנתבעת לא התרשלה באי מניעת הפרסום.
- 26
- 27 מתן צו עשה לחשיפת את פרטי הגולש:
- 28 46. התובעים הוסיפו ועתרו לצו עשה אשר יחשוף את פרטי הגולש "מוטי" אשר חיבר את
- 29 הטוקבק. הנתבעת מנגד, טענה שאין עוד ברשותה את פרטיו של הגולש, הואיל וכאשר
- 30 נתבקשה הסרתו של הטוקבק, הוא הוסר באופן מיידי ללא שמירת נתוניו של מחבר
- 31 הטוקבק.
- 32
- 33 47. אין בידי להיעתר לסעד המבוקש על ידי התובעים.



בית משפט השלום בראשון לציון

03 דצמבר 2009

ת"א 5844-07 וינטרוב ואח' נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ

- 1 אכן, צו עשה לחשיפת פרטי הגולש הינו הסעד העיקרי כאשר מדובר בפרסום מזיק, אשר
2 הועלה לאתר אינטרנט על ידי צד שלישי. עם זאת, קיימת חובה על הצד הנפגע, שעה שהוא
3 דורש את הסרת הפרסום, לבקש למסור לידי את פרטיו של הגולש האנונימי.
4
5 התובעים לא חלקו על כך שלא דרשו את פרטיו את הגולש "מוטי" עם הבקשה להסרת
6 הטוקבק, אלא ביקשו להסיר את הטוקבק. על כך אף העיד מר אביגד, כנשאל מדוע לא
7 "גובו" פרטיו של הגולש לאחר מחיקת הטוקבק, ש"אם יש פניה הפונה מבקש את הפרטים
8 האלה אני בודק מה אני יכול לעשות. כפי שידוע לי במקרה הזה לא פניתם ולכן מחקנו" [פרי
9 עמ' 19 ש' 28-29].
- 10
11 48. בנסיבות אלה, בהן הוסר הפרסום ונמחקו פרטי הגולש, הופך הסעד המבוקש על ידי
12 התובעים, לחשיפת פרטי הגולש "מוטי", לסעד אקדמי. בהקשר זה, "נקבע לא אחת שבית
13 המשפט לא יידרש לכל הליך שאינו בא לפתור מקרה קונקרטי אלא מתבקש לקבוע דעה
14 אקדמית" [רע"פ 4753/90 דוד שדה ואח' נ' מדינת ישראל (ט.פ) (1990) 1171].
- 15
16 49. לא מצאתי ממש ביתרת טענות הצדדים והן נדחות.
- 17
18 50. סוף דבר – התביעה נדחית. הנני מחייב את התובעים בשכ"ט ב"כ הנתבעת (בהתחשב
19 בהליכי ביניים ובכך שכבר נפסקו לחובתם הוצאות) בסך 7,500 ₪ בצירוף מע"מ. ההוצאות
20 ישולמו לא יאוחר מיום 15.1.10.
- 21
22
23
24
25 ניתן היום, ט"ז כסלו תש"ע, 03 דצמבר 2009, בהעדר הצדדים.
26

אורן שורץ, שופט

27
28
29
30
31
32